

فرار به جلو متحدان اروپایی برجام

سه کشور اروپایی با ارسال نامه به شورای امنیت مدعی شدند آزمایش‌های موشکی ایران نقض برجام است

۲ صفحه

روایت میهمانان تالار «مانگه‌شهو» از شامگاه تلخ

در عزای یک عروسی

له‌می شوند. فریادهایشان در میان همه‌گم شده و دیگر از آن شادی ثانیه‌های قبل خبری نیست. همه چیز رنگ سیاه و ماتم گرفته پیرمردی هم در میان سیل میهمانان تاب نفس کشیدن ندارد، دست‌هایش را لایه‌لای جمعیت نمی‌تواند تکان دهد، دردی کشنده در قفسه سینه‌اش احساس می‌کند، نفس‌هایش به شماره افتاده... آخرین نفس او را هم نمی‌کند.

کامیار یکی از میهمانان است. حادثه‌ای را که دیده باورش نمی‌شود؛ ازدحام جمعیت و آن شلوغی برای فرار و آن همه ترس و وحشت در چشمان میهمانان یک جشن را خاطرش نیست در آن هنگام چه بر سر عروس و داماد آمد...

۱۴ صفحه

درباره تغییر و تحولات جمعیت هلال احمر

هیچ بن بست

در فرآیند خدمات داوطلبانه وجود ندارد

۱۰ صفحه

ادامه انتقادهای به مرمت گنبد مسجد میدان نقش جهان

نفس کاشی‌های «شیخ لطف‌الله» بند آمد

۱۵ صفحه

عکس: مصاحبه‌ی نور

نگاه

بپذیریم که اشتباه کردیم

نوید کلهرودی، پژوهشگر علوم سیاسی و فعال دانشجویی سابق | در حال حاضر جنبش دانشجویی در کشور ما با مشکلات متعددی دست و پنجه نرم می‌کند که مجموعه این مشکلات منجر به بی‌اثری این فضا شده است. به زعم من مشکلات جنبش دانشجویی دو دسته هستند؛ مشکلات بیرونی که به ساختار قدرت و نگاه آن به مسأله جنبش دانشجویی بر می‌گردد و دسته دیگر مشکلات درونی که به خودمان بر می‌گردد و برای حل آنها باید قدمی برداریم. برای تبیین مشکلات درونی جنبش دانشجویی اول باید به این موضوع توجه کنیم که هر فعالیت سیاسی، درون مجموعه‌ای از نهادهای سیاسی انجام می‌شود و جنبش دانشجویی و دانشگاه هم به تعبیری یک نهاد سیاسی است. به تعبیر فرانسوی فوکویاما در کتاب نظم و زوال نهادهای سیاسی، یک نهاد سیاسی وقتی رنگ و بوی زوال پیدا می‌کند که نتواند خود را با خواسته‌های روز مردم هماهنگ کند و جنبش دانشجویی در کشور ما هم بنا به دلایلی نتوانسته این کار را انجام بدهد. بنابراین ما با پدیده زوال جنبش دانشجویی رو به رو هستیم و به همین دلیل هم هست که عده‌ای از دانشجویان ناامید هستند. بد نیست به برخی از دلایل درونی بی‌اثری و حرکت جنبش‌های دانشجویی به سمت زوال بپردازم. یکی از مشکلاتی که در درون جنبش‌های دانشجویی وجود دارد توهم و خود بزرگ بینی است که در بین فعالان این حوزه دیده می‌شود. به خصوص بین دانشجویان و فعالان دانشگاه‌های تهران که در تربیون‌ها با طیف وسیعی از دانشجویان و مخاطبانی که از قضا سیاسی هم نیستند طوری صحبت می‌کنند که انگار توان تغییر و اثرگذاری زیادی دارند. در ادامه وقتی مخاطب می‌بیند که آنها قدرت اعمال تغییراتی را که از آن دم

خبر آخر

عراقچی: همه معتقدند آمریکاریشه تنش‌ها در برجام است

معاون سیاسی وزیر امور خارجه جمهوری اسلامی ایران پس از پایان چهاردهمین نشست کمیسیون مشترک برجام که روز جمعه در وین برگزار شد، گفت: در این نشست همه اعضا صحنه گذاشتند که آمریکاریشه تنش‌ها در برجام است. به گزارش ایرنا، سیدعباس عراقچی در گفت و گویا خبرنگاران افزود: همه اعضا تاکید داشتند که بدون برخورداری ایران از برجام، نمی‌توان این توافق بین‌المللی را ادامه داد. عراقچی همچنین در خصوص اولین ملاقات خود با رافائل گروسی مدیرکل جدید آژانس بین‌المللی انرژی اتمی که بلافاصله پس از نشست کمیسیون مشترک برجام انجام شد، این ملاقات را مفید ارزیابی کرد و گفت: برای شروع کار، ملاقات خوبی بود. وی افزود: مدیرکل جدید آژانس تاکید کرد که همکاری‌های سابق این نهاد بین‌المللی با ایران باید حفظ شود. به گفته عراقچی، در این ملاقات در خصوص برخی مسائل و راه‌حل‌ها بحث و تبادل نظر شد. از آن سو معاون مسئول سیاست خارجی اتحادیه اروپا با تاکید بر

یادداشت

صدای دانشجو

بگوید و اعتراض کند یا تبدیل به انسان متزوی و منفعل خواهد شد که نفعی برای جامعه خود نخواهد داشت یا آنکه عصیانگری پیشه خواهد کرد.

تجربه جنبش دانشجویی از سرکوب سال ۱۳۳۲ به بعد اثبات‌کننده این ادعا است. هر گاه دانشجویان نتوانستند در محیط دانشگاه حرف بزنند، کم‌کم رادیکال شدند. این رفتار از سوی آنان طبیعی است و هر گاه آنان نتوانستند سخن بگویند و نسبت به امور به صورت مدنی اعتراض کنند، فضایی شاد و پویا در دانشگاه شکل گرفت. بخش مهمی از مدیران کارآمد کشور از خلال چنین فضای پرنشاط سیاسی و اجتماعی سر بر آورده‌اند. اتفاقات خشن‌تر و تخریبی اخیر در کشور بیش از هر چیز محصول فقدان صدای مدنی افسارگریز بود که اگر صدایشان را به صورت مدنی بلند می‌کردند و شنیده می‌شد، هیچ‌گاه کار به چنین برخوردها و تخریب‌هایی نمی‌رسید. این درسی است که نباید فراموش شود. فضای عمومی دانشگاهی ایران شایسته جامعه ما نیست. گمان نکنیم که اگر دانشجویان ساکت هستند بدان معناست که نسبت به امور نقد و اعتراض ندارند. هر چه دیرتر امکان مشارکت فعال و آزادانه آنان فراهم شود، هزینه‌های این کار فزونی خواهد گرفت. آینده این کشور به دست دانشجویان امروز است. بنابراین باید شرایطی فراهم شود که آنان مشارکت‌جو، متعهد و مسئول و دارای صدایی رسا تربیت شوند. تربیت و آموزش اصلی از خلال عمل اجتماعی شکل می‌گیرد و نه از کلاس‌های درس بدون روح و خشک که صرفاً برای گرفتن نمره است.

سال ۱۳۳۲ که حمله نظامیان رژیم گذشته به دانشگاه تهران رخ داد، تعداد دانشجویان کشور اندک بود و به زحمت به ۱۰ هزار تن می‌رسید. از هر دو هزار نفر جمعیت ایران یک نفر دانشجو بود. آنان امکان این را نداشتند که صدای خود را به صورت مدنی به گوش حکومت و جامعه برسانند در نتیجه معترض و سپس سرکوب شدند و ۱۶ آذر تبدیل به تاریخ و روز دانشجو شد. امروز نزدیک به دو میلیون نفر دانشجو داریم؛ یعنی از هر ۴۰ نفر جمعیت کشور یک نفر دانشجو است. امروز حدود ۱۰۹ هزار نفر فقط در مقطع دکترا در حال تحصیل هستند. پرسش این است که صدای این تعداد جوان در حال تحصیل کجاست؟ آیا ممکن است که چنین جمعیتی بی‌صدا باشند؟ آن هم جمعیت جوانی که می‌خواهد در سرنوشت خویش و جامعه بیشترین نقش‌ها را ایفا کند. دانشجویان برای همه حکومت‌ها دردسرساز هستند. حتی هنگامی که این دانشجویان بزرگ‌تر می‌شوند و عهده‌دار امور کشور می‌شوند، رفتار دانشجویان جدید و پس از خود را در درس‌ساز می‌دانند. این طبیعت دانشجو است. قرار نیست که صدا و افکار و رفتار آنان که در اوج جوانی هستند، مشابه انسانی چهل و پنج ساله باشد که هیجانات جوانی را گذرانده است. باید به این ویژگی دانشجویی احترام گذاشت و با آن کنار آمد، ولی تعدیل آن از طریق افزایش زمینه برای مشارکت جوانان و به‌طور مشخص دانشجویان ممکن است. اگر امروز حرف بزنند و در این کار آزاد باشند، به احتمال فراوان اشتباهات سخن خود را متوجه شده و اصلاح خواهد کرد. ولی دانشجویی که نتواند سخن

سرکار خانم فاضله شوکت پور

مصیبت وارده را خدمت شما و خانواده محترم تسلیت عرض می‌کنیم. ما را در غم خود شریک بدانید.

همکاران شما در روزنامه شهروند

گزارش میدانی «شهروند» از حادثه خونبار قهوه‌خانه افسر به

«اسلام آباد»

یک روز پس از گلوله باران

۱۴ صفحه

صبا علیزاده از دغدغه‌های اجتماعی و موسیقی‌اش می‌گوید

فرهنگ برج‌سازی در موسیقی و هنر

۶ صفحه

حمیده عباسعلی، قهرمان کاراته زنان ایران:

به محل تمرین ما می‌آمدید

افسردگی می‌گرفتید

۱۳ صفحه

صندلی اتوبوس‌های تهران پیش فروش می‌شود

مردم:

بعدش دیگه با پیاده‌روها کاری نداشته باشید!